

[Alfred Hansen]

for, at børnene har givet udtryk for, at de ønskede snart en prøve i de og de fag. Begrundelserne har været forskellige, ofte har det været: jeg vil gerne vide, hvad det er, jeg ikke har forstået i det her område, om der er noget, jeg skal gøre noget mere ved derhjemme. Og én ting ved jeg helt sikkert, hr. Steen Folke, nemlig at i utallige forældremøder og -konsultationer, som jeg har deltaget i, er det klart kommet til udtryk fra forældres side, at man gerne løbende vil orienteres om sit barns standpunkt, hvordan det står, om der er noget, man kan hjælpe med derhjemme. Så er man jo nødt til fra skolens side, for at leve op til dette forældrekrav, på en eller anden måde at lade foretage en sådan vurdering.

Kald det konkurrence eller ræs, hvad ved jeg, men jeg tror, børnene ønsker i nogen udstrækning at prøve kræfter med sig selv. Ellers var der næppe så mange, som meldte sig ind – og det synes jeg da er et glædeligt tegn – i sportsklubber, idrætsforeninger og andre steder, hvor der udkæmpes konkurrencer og kampe. Jeg mener ikke, at man skal gøre folkeskolen til en konkurrenceinstitution, men jeg erkender, at forholdene er sådan, at man løbende, både fra forældre og børn, gerne vil vide, hvordan man står i de enkelte fag. Om det skal være med karakterer – om det skal være 13-skala, eller det skal være H. C. Ørsted-skala – eller det skal være noget med »meget tilfredsstillende«, »tilfredsstillende«, »ikke tilfredsstillende« eller »forbedring ønskelig« eller sådan noget, det skal jeg ikke ved denne lejlighed tage stilling til.

Der var en ting, der interesserede mig særlig meget i Radioavisen mellem kl. 12 og 13. I nyhedsmagasinet havde man fra radioens side været så smart, at man havde inviteret 3 elever, som havde overværet debatten – i hvert fald i formiddags – her i salen, ind i studiet for at tage en snak med dem om, om de forstod det, der drøftedes her i folketinget, og om de var enige i synspunkterne, og hvad de ellers mente der skulle ske. Der faldt to udtalelser, som jeg noterede, og som jeg synes i og for sig var interessante. Det var synspunkter, som det måske var passende at tage en diskussion ud fra, eventuelt ved en anden lejlighed. Den ene udtalelse gik på: »Eleverne har overtaget over lærerne«. Det mente vedkommende ikke var så godt. Den

anden udtalelse i nyhedsmagasinet gik på: »Det må ikke være for frit«. Jeg formoder underforstået: for eleverne i skolen. De ønsker altså, hvis man skal lægge disse to udtalelser til grund for en vurdering af forholdene, mere fasthed, og så kan man komme med en floskel: fasthed med kærlig hånd. Det er en helt anden problemstilling, som vi ikke kan få drøftet her. Spørgsmålet er jo, om problemet i folkeskolen har noget med indoktrinering at gøre overhovedet. De skiftende postulater på dette område har aldrig kunnet ophidse mig.

Den livsfilosofi, som har ligget til grund for min undervisning i folkeskolen, og som jeg altid har nævnt over for mine praktikanter – jeg håber da ikke, de er blevet indoktrineret af det – er: eleverne må aldrig være i tvivl om, hvad læreren ønsker de skal gøre.

Tove Jørgensen (DKP):

I mit første indlæg stillede jeg ministeren nogle spørgsmål. Ministeren kan selvfølgelig undlade at svare, men det er også en form for svar. Det, jeg spurgte om, vil jeg gerne gentage. Må forældrene ikke få hinandens adresser, når de har børn på samme skole? Hvor skal de få dem, hvis ikke på skolen? Må nævnets medlemmer henvende sig personlig til forældrekredsen? Ministeren ved, at ikke alle forældre er i stand til at møde op, men alligevel kan de godt have behov for at tale med andre forældre. Jeg vil sætte stor pris på, hvis ministeren ville løfte lidt af sløret for, hvordan forældre skal fungere, hvis ikke disse muligheder foreligger.

Jeg vil gerne meget kort komme ind på en af de ting, der har været nævnt – det er ellers ikke mit bord i denne debat, det har jeg overladt til vores ordfører. Hvis det virkelig var rigtigt, at der fandt venstreorienteret indoktrinering sted på skolen, så ville det være en dråbe i havet i forhold til den massive borgerlige indoktrinering, som finder sted i TV, presse og reklame. Jeg tænker på sådan noget som krimiudsendelser i TV osv., hvor der bestemt bliver givet nogle holdninger videre til børn og andre. Men det er ikke engang rigtigt. Også i skolen finder der en massiv borgerlig indoktrinering sted.

Kommunisterne har gang på gang nævnt, at vi er imod den forkortelse, der skete af lektionernes længde. Vi er imod de høje klas-